

Η 'θεωρία των άκρων' ήταν και είναι ένα απ' τα σημαντικότερα και πιο ύπουλα όπλα του συστήματος, όχι μόνο στην Ελλάδα, αλλά παγκοσμίως. Ο διπλός της ρόλος, από τη μία η ενοχοποίηση της πολιτικής αριστερής ιδεολογίας και από την άλλη η απενοχοποίηση του εθνικισμού (και ότι φέρνει αυτό μαζί του) είναι κάτι που στήνεται εδώ και πολλές δεκαετίες μέσα απ' την προπαγάνδα των ΜΜΕ και τη ρητορική της νεο-φιλελεύθερης δεξιάς. Υπάρχουν, βέβαια, δύο άκρα που, πολιτικά τουλάχιστον, έχουν ενωθεί πλέον σε μεγάλο βαθμό: τα δύο οικονομικά άκρα των εξαθλιωμένων και των πολύ πλουσίων. Αυτό το διαπιστώνει κάποιος πανευρωπαϊκά πλέον, βλέποντας αυτά τα δύο άκρα να καταλήγουν στην ακροδεξιά, όχι ψηφίζοντας αναγκαστικά, αλλά σίγουρα εκφράζοντάς το στην ρητορική τους. Ένα μεγάλο μέρος των λαϊκών στρωμάτων έχει απολέσει την ταξική του συνείδηση προ πολλού. Και αυτό θα πρέπει να προβληματίσει πολύ την αριστερά, τόσο σε επίπεδο θεωρίας όσο και στην πράξη των κινημάτων.

Εργαζόμενος ως δάσκαλος σε σχολεία εργατικών κυρίως περιοχών του Μπρίστολ της Μεγάλης Βρετανίας, διαπιστώνω ότι οι ιδέες του UKIP και του Britain First, ακροδεξιά μορφώματα της βρετανικής πολιτικής σκηνής, δεν κάνουν ταξικές διακρίσεις: οικογένειες που ζουν στο όριο της φτώχειας δηλώνουν βασιλικότεροι του βασιλέως –ή της βασιλίσσης, εν προκειμένω. Η ταξική ακινησία εδώ είναι υποδειγματική: απ' τα πρώτα σχολικά χρόνια είναι ήδη προφανές σε ποια κοινωνική τάξη ανήκει το κάθε παιδί και το μέλλον του είναι σχεδόν προκαθορισμένο. Ακόμα πιο ανησυχητική είναι η έλλειψη συνείδησης αυτής της πραγματικότητας, μέσω καθημερινών ψευδαισθήσεων προσωρινής οικονομικής 'βοήθειας' απ' το κράτος, το οποίο με αυτόν τον τρόπο τους στρέφει εναντίον των μεταναστών – καθότι μοιράζονται τις ίδιες οικονομικές παροχές. Με λίγα λόγια το κράτος εδώ λέει «αν θεωρείτε ότι οι παροχές είναι ελάχιστες, αυτό συμβαίνει επειδή αναγκαστικά παρέχουμε και στους μετανάστες» (σας θυμίζει τίποτα αυτό το επιχείρημα;). Με πολλή αγανάκτηση διαπιστώνω ότι η οικονομικά εξαθλιωμένη τάξη στην Αγγλία έχει, εν μέρει, σχεδόν φασιστοποιηθεί. Η πολιτική συνείδηση έχει ενοχοποιηθεί συστηματικά, ειδικά στις μικρές ηλικίες. Και απ' την άλλη, η υπεράσπιση την μοναρχίας και ό,τι αυτή συνεπάγεται, έχει αναχθεί σε κοινό πολιτισμικό κεκτημένο της Αγγλίας, και ως εκ τούτου υπάρχει διαταξικά. Τα οικονομικά άκρα λοιπόν, έχουν ενωθεί ιδεολογικά και υποστηρίζουν τον άκρατο καπιταλισμό, οι μεν συνειδητά και οι δε συγκυριακά. Παρακολουθώντας την πολύ πρόσφατη συνέντευξη του Φάρατζ, [UKIP] διαπιστώνει κανείς ότι, ένα κόμμα που κατα πλειοψηφία εκλέγεται από τα λαϊκά στρώματα, τάσσεται απροκάλυπτα κατά της δημόσιας υγείας υποστηρίζοντας την ιδιωτική πρωτοβουλία. Το ίδιο φυσικά παρατηρεί κάποιος και στην ελληνική ακροδεξιά, η οποία, παρότι συχνά παίζει ρόλο αναχώματος των εφοπλιστών και των ιδιωτικών συμφερόντων, συγκεντρώνει αποκραδιστικά υψηλά ποσοστά σε πολλές εργατικές γειτονίες της Αθήνας.

Στην Ελλάδα, όμως, αυτή η απολιτίκ απενοχοποίηση, ειδικά στη γενιά μου, οφείλεται εν μέρει και στις εμετικές φοιτητικές νεολαίες των κυβερνώντων κομμάτων που δίδαξαν τον απόλυτο νεο-ελληνισμό και νεο-ελιτισμό, την υποκυβούλτα, αλλά και άλλες 'αρετές' όπως τη δωροδοκία, τα ρουσφέτια και την αναγκαιότητα του να αποκτήσεις μία 'πολιτική' ταυτότητα ως προϋπόθεση για να πάρεις πτυχίο πριν γεράσεις. Η πολιτική συνείδηση ταυτίστηκε με τη διαφθορά. Μα αυτό ήθελαν.

Πλέον είναι προφανές, ειδικά στη συγκεκριμένη προεκλογική περίοδο, ότι η ρητορική της νεο-φιλελεύθερης δεξιάς είναι μια μη-πολιτική ρητορική του φόβου και τάσσεται αφηρημένα 'υπέρ πατρίδος' και κατά της αριστεράς. Παρατηρεί κανείς σε δήθεν απολιτίκ πάνελς, αλλά στην πραγματικότητα άκρως νεο-φιλελεύθερα, αποτελούμενα από υποτιθέμενους ανεξάρτητους διανοούμενους με τη μάσκα του 'φρέσκου' και του 'καθαρού', να κατηγορούνται οι αριστεροί ότι διακατέχονται από υπέρμετρο

ανθρωπισμό ο οποίος, λένε, τους απαγορεύει να δουν καθαρά και με ρεαλιστικότητα το πολιτικό προσκήνιο. Μα αναρωτιέται κανείς: μέσα από ποιο πρίσμα πρέπει ο άνθρωπος να παρατηρεί την πολιτική πραγματικότητα, αν όχι μέσα από αυτό του ανθρωπισμού;

Δημιουργήθηκε έτσι, ως αυτοεκπληρούμενη προφητεία, μία απολιτίκ γενιά, που, δηλώνοντας συνειδητά την 'απόστασή της από την υποκουλτούρα του νεοέλληνα', αποφάσισε να πλέκει πουλόβερς στα δέντρα και στα παγκάκια της Αθήνας, για να μπορεί και ο άλλος να κάθεται με το κορίτσι του χωρίς να ξεπαγιάζει, δημιουργώντας έτσι μία ξεκαρδιστική γελοιογραφία του 'make love, not war'. Αυτή η φαινομενικά 'απολιτίκ' γενιά, της οποίας τα ηνία έχουν κρυμμένα στο σακίδιο της πλάτης τους τα ίδια 'φρέσκα' και 'άφθαρτα' πρόσωπα των πάνελς, έχει ένα βαθιά κρυμμένο πολιτικό υπόβαθρο: τον νεοπλουτισμό, την υποβάθμιση της πολιτικής συνείδησης και την ενοχοποίηση (και γραφικοποίηση) του ανθρωπισμού. Αλλά η πιο απογοητευτική πραγματικότητα σε σχέση με αυτή την ομάδα είναι η ευπιστία της. Πανερωπαϊκά. Στη Γερμανία οι Νίπστερς (ναζί με εμφάνιση χίπστερ) έχουν εισχωρήσει βαθιά σε φαινομενικά μη πολιτικούς κύκλους, οδηγώντας ένα μεγάλο μέρος της νεολαίας σε αυτό που αποκαλώ απολιτίκ ακροδεξιά. Είναι αυτό που ακούμε όλο και περισσότερο στο δρόμο, που αρχίζει με τη φράση «δεν είμαι ρατσιστής, αλλά».

Ένα μεγάλο μέρος των ψηφοφόρων της μελλοντικής κυβέρνησης είναι, εκτός των άλλων, συντηρητικό, αγανακτισμένο, ακόμη και απολιτίκ. Είναι ένα ποσοστό που μετατοπίζεται εύκολα και που, κατά βάση, έχει χάσει την εμπιστοσύνη του στο πολιτικό σύστημα και τη δημοκρατία. Και ίσως τους δίνει μία τελευταία ευκαιρία.

Η αριστερή κυβέρνηση που έρχεται έχει μία τεράστια υποχρέωση η οποία δεν εκπληρώνεται ούτε εύκολα, ούτε άμεσα ούτε από μόνη της: να εμπνεύσει ξανά πολιτική και ταξική συνείδηση στον κόσμο. Να διδάξει ανθρωπισμό και να πατάξει το φασίστα που βρίσκεται μέσα μας.

Θα έρθει η στιγμή που η μετανάστρια θα ξηλώσει το μάλλινο πουλόβερ του δέντρου για να μην πεθάνει το παιδί της απ' το κρύο. Και πρέπει να είμαστε εκεί. Να το ξηλώσουμε μαζί.